

ligt at hidføre, at de Majsbeholdninger, som er frigivne i England og er kommet hertil, gennem Jydsk Andels-Foderstofforretning er kommet just de vanskeligst stillede til gode. Af en Beretning, som Andelsbladet har indeholdt, fremgaar det, at Forretningen har været klar over — den advarer derimod og beklager sig derover —, at mange Brugere af Majs har aftaget større Beholdninger end rimeligt og for en længere Tid. Naar man maatte være velkendt med de Vanskeligheder, som Opfodringsforbudet vakte i disse Egne, synes jeg, at man burde have gjort, hvad man kunde, for særlig at skaffe Majsen frem til dem. Jeg mener derfor ogsaa, at Forholdene er af den Art, at Staten her paa et enkelt Punkt kan træde ind i Spørgsmaalet om Foderstofforsyningen og gøre, hvad den kan, for at lette Adgangen til Foderstoffer paa disse særlig vanskeligst stillede Egne. Men disse særegne Forhold i Dele af Jylland kan ikke gøres almengyldige, saaledes som det ærede Medlem for Horsens Landkreds søger at gøre dem. Hele Landets Brødforsyning kan ikke bestemmes ved Undtagelsestilfælde; men hele Landet er i Stand til at tage Hensyn til disse Undtagelsestilfælde. Dette er jeg rede til at overveje, ligesom jeg altid har været rede til at overveje de Undtagelsestilfælde, som man har været nødsaget til at vise disse Ejendomme tidligere. Overfor de Ord og den Tone, som gik igennem den ærede Ordførers Udtalelse, vil jeg dog have Lov til at lade en Stemme høre, som kommer ovre fra disse Egne. Den kommer fra en Mand, som ikke billiger det Skridt, der er taget, ud fra sit Syn paa Sagen. Manden hedder Gaardejer Søren Vestergaard, han hører til de gammelmoderate og er bosat i Tarm. Han skriver bl. a., at man ikke maa se paa Sagen alene fra et rugproducerende, men ogsaa fra et brødforbrugende Standpunkt. Han siger, at der er andre Fødemidler, som er steget i samme Forhold som Rugen, men vi maa huske paa, at i mange Hjem er Brødet Grundlaget for Ernæringen, og under de for Tiden saa ekstraordinære Forhold maa det ikke alene være en Ret, men ogsaa en Pligt for Staten at medvirke til, at Brødet, der ikke som saa meget andet kan undværes, kan fremskaffes til en nogenlunde rimelig Pris, og han skriver, at en Pris af omtrent 20 Kr. for Rug vel nok giver saa dyrt Brød, som vi kan overkomme, og han siger, at det er ikke Hovedsagen, om Rugen koster et Par

Kroner mer eller mindre, Landbruget i al Almindelighed er vel nok det Erhverv, der har lidt mindst under de ekstraordinære Forhold. Han siger endvidere, at i et saa udpræget Landbrugsland som vort maa det være Landbrugets Opgave at skaffe det nødvendige Brødkorn og til en rimelig Pris; dertil er intet at sige, han ønsker blot Tabet fordelt ligeligt. (Stemmer: Hør!). Tabet paa Landbruget fordelt ligeligt. (Stemmer: Hør! hør!). Ja, Tabet paa Landbruget fordelt ligeligt, og det er jeg ogsaa villig til at medvirke til ved bl. a. ikke at opretholde den Tilstand, som vilde fremkomme, hvis der kun var Maksimalpris paa Rug, men ved ogsaa at bestemme, at det Korn, som dyrkes i andre Egne af Landet, kommer ind under Vilkaar, som holder det i samme Niveau overfor Rug som det, hvori det plejer at være; derved vil det hvededyrkende Landbrug komme til at lide Tab i samme Forhold overfor, hvad de kunde have af Indtægt ved den ekstraordinære Situation, som det rugdyrkende Landbrug. Men jeg vil ogsaa være villig til at overveje enhver anden rimelig Foranstaltning som kan hjælpe til, at de trufne Foranstaltninger ikke faar en særlig vanskelig Karakter i bestemte Egne i Jylland. Man har derovre fra tilskrevet mig og forespurgt, om Staten ikke kunde opkøbe den lavvægtige Rug, Sandmarksrugen, som de kalder den derovre, lade den tørre og opbevare. Jeg er villig til at stille Forslag om en saadan Ordning, og, hvis en Ovn-tørring af Rugen skulde vise sig at bringe den i højere Værdi, end den havde før, da ogsaa at foreslaa, at denne Værdiforøgelse uanset de Omkostninger, Staten maatte have ved Ovn-tørringen, kommer disse rugproducerende Egne til gode. Jeg skal nævne, at der er paa-begyndt Forundersøgelser vedrørende Ovn-tørring af Rug, fordi det vil være nødvendigt at sikre den danske Rug til Brødkorn i den kommende Tid.

Man siger videre, at billigt Brød er ønskeligt, men man skal ordne Forholdet paa en anden Vis. Man siger, at Maksimalprisen hemmer Importen, og derfor vil man regulere Prisen ved at øge Indførselen, indføre saa meget som muligt, saa at vi faar Overflod. Det er højt mærkeligt, at de, der paaberaaber sig den amerikanske Rugs høje Pris til Gunst for en høj dansk Rugpris, kan mene, at vi ved at indføre dyr Rug kan sætte Prisen ned. Vi maa alle sammen være forberedte paa, at Vanskelighederne for vort Lands Forsyning vil komme til at stige, og der-